

Opinia Europejskiego Komitetu Regionów – Migracja na szlaku śródziemnomorskim

(2017/C 342/04)

Sprawozdawca: Hans JANSSEN (NL/EPL), burmistrz Oisterwijk**Dokument źródłowy:** Wspólny komunikat do Parlamentu Europejskiego, Rady Europejskiej i Rady

Migracja na szlaku śródziemnomorskim – Zarządzanie przepływami, ratowanie życia

JOIN(2017) 4 final

ZALECENIA POLITYCZNE

EUROPEJSKI KOMITET REGIONÓW (KR)

Wprowadzenie i kontekst

1. Uznaje, że omawiany komunikat UE jest ważnym elementem szerszej reformy polityki UE. Wnosi wartość dodaną, proponując konkretne środki mające na celu uzupełnienie strategicznych wytycznych Rady Europejskiej z 2014 r., w których przywódcy europejscy uzgodnili stworzenie możliwości przyszłych zmian polityki w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych, w tym w dziedzinie imigracji i azylu.
2. Uważa, że ze względu na tak delikatny i strategiczny charakter tego zagadnienia państwa członkowskie Unii Europejskiej i jej instytucje powinny w dalszym ciągu kształtować strategię na rzecz regionu w kontekście jego stosunków z Unią Europejską, a tym samym prawdziwą politykę migracyjną, i przyjąć na siebie odpowiedzialność polityczną za jej wdrażanie w interesie narodów Europy. Należy przy tym uwzględnić charakterystyczne cechy państw członkowskich i krajów pochodzenia oraz prawa migrantów zgodnie z międzynarodowymi i europejskimi konwencjami.
3. Dostrzega ściśle powiązanie polityki migracyjnej i rozwojowej. Kluczowe znaczenie dla urzeczywistnienia wspólnej europejskiej polityki migracyjnej i dla wdrożenia Europejskiego programu w zakresie migracji ma współpraca na poziomie międzynarodowym, krajowym, regionalnym i lokalnym.
4. Opowiada się za przyjęciem całościowego podejścia do zarządzania migracją, pozwalającego kierować ruchami migracyjnymi skuteczniej i w sposób bardziej zdecentralizowany. Tego rodzaju zarządzanie zdecentralizowane zapewni równe warunki w dziedzinie opieki i praw.
5. Podkreśla, że niezwykle ważne jest zmniejszenie liczby wypadków śmiertelnych podczas próby przeprawy do Europy oraz kontynuowanie i nasilenie wysiłków na rzecz ratowania ludzi w tragicznej sytuacji. Wyraża głęboki żal z powodu setek ofiar śmiertelnych i pochwała wszystkie kraje i organizacje zaangażowane w próby zapobiegania tej tragedii ludzkiej⁽¹⁾. Podkreśla, że częścią tych wysiłków na rzecz stworzenia zrozumiałej i humanitarnej polityki migracyjnej powinno być opracowanie dodatkowych, bezpiecznych i dostępnych legalnych tras migracji do UE, przez co należy rozumieć wizy humanitarne, przesiedlenia i poszerzone łączenie rodzin.
6. Z zadowoleniem przyjmuje dodatkowe środki wprowadzane we wspólnym komunikacie w celu wzmocnienia inicjatyw na całym śródziemnomorskim szlaku migracyjnym, w tym w Libii i wokół niej. Ze względu na dużą liczbę osób, które giną na morzu i wzdłuż szlaków migracyjnych w środkowym rejonie Morza Śródziemnego, kwestia zarządzania przepływami i ratowania życia pozostaje głównym priorytetem.
7. Uważa, że wielopoziomowe sprawowanie rządów jest warunkiem osiągnięcia najlepszych wyników. W tym kontekście niezbędne jest, by UE, władze krajowe i samorządy terytorialne ściśle współpracowały z władzami lokalnymi i regionalnymi w krajach tranzytu i ze społeczeństwem obywatelskim, stowarzyszeniami migrantów i lokalnymi społecznościami w krajach przyjmujących, a także by były otwarte na wkład tych podmiotów.

⁽¹⁾ CdR 5728/2014, opinia w sprawie wysiłków na rzecz promowania faktycznej solidarności w dziedzinie prawdziwej europejskiej polityki migracyjnej, sprawozdawca: François Decoster (FR/ALDE).

8. Podkreśla, że powodzenie tych działań wymaga ścisłej współpracy z odpowiednimi partnerami w krajach położonych wzdłuż szlaku środkowosródziemnomorskiego oraz wysiłków podejmowanych wspólnie przez instytucje UE i państwa członkowskie, a także współpracy z organizacjami międzynarodowymi, takimi jak Biuro Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców (UNHCR) i Międzynarodowa Organizacja ds. Migracji (IOM). Ostrzega, że pomyślna realizacja niektórych z proponowanych działań możliwa będzie wyłącznie, o ile sytuacja w terenie na to pozwoli. Działania te powinny być postrzegane jako uzupełnienie znacznej liczby inicjatyw realizowanych już przez UE i jej państwa członkowskie, zwłaszcza w ramach Europejskiego programu w zakresie migracji oraz programu partnerstwa w dziedzinie migracji⁽²⁾.

9. Wyraża uznanie dla wysiłków podejmowanych przez Włochy, Maltę, Grecję, Cypr, Francję, Hiszpanię i Portugalię, które już przyłączyły swoje krajowe ośrodki koordynacji ochrony granic w ramach Eurosur do sieci Seahorse w basenie Morza Śródziemnego.

10. Uznaje, że szlak środkowosródziemnomorski stał się najważniejszą trasą dla migrantów i uchodźców próbujących dotrzeć do Europy. W 2016 r. na środkowosródziemnomorskim szlaku doliczono się ponad 180 000 osób, z których ogromna większość dotarła do Europy przez Włochy. Niemal 90 % osób wyrusza na ten szlak z Libii, gdzie niestabilna sytuacja polityczna i gospodarcza stwarza przemytnikom okazję do szerzenia swego procederu. Podkreśla pilną konieczność zmniejszenia liczby przepraw i zaprzestania nielegalnych przepraw szalupami i łodziami do UE. Zwraca uwagę na znaczenie działań zapobiegawczych na wszystkich szczeblach rządowych.

11. Zwraca uwagę, że przemytnicy i handlarze ludźmi swoimi działaniami i łamaniem praw człowieka przyczyniają się do niestabilności w Libii, pogarszając niekorzystną sytuację migrantów. Głównym priorytetem dla UE, jej państw członkowskich i partnerów międzynarodowych pozostaje wypracowanie trwałego rozwiązania problemów dotyczących sprawowania rządów i bezpieczeństwa w Libii; jest to też warunkiem wstępnym zrównoważonego zarządzania obecną sytuacją.

12. Zwraca uwagę, że większość migrantów w Libii to obywatele państw trzecich, a największy ich odsetek pochodzi z krajów Afryki Subsaharyjskiej. W związku z tym skuteczne podejście musi również uwzględniać działania na południe od Libii.

13. Podkreśla wartość dodaną działań zapowiedzianych w komunikacie: rozszerzenia programów szkoleniowych dla libijskiej straży przybrzeżnej, zapewnienia trwałych źródeł finansowania na pokrycie potrzeb szkoleniowych w przyszłości, podjęcia stanowczych działań zaostrzających walkę z przemytnikami i handlarzami oraz zapewnienia bodźców dla Tunezji, Algierii i Egiptu do uczestnictwa w sieci Seahorse w basenie Morza Śródziemnego w celu zapewnienia zaangażowania w regionie. Zwraca uwagę, że we wszystkich tych działaniach kluczowym priorytetem musi być odbudowanie poszanowania fundamentalnych praw człowieka i praworządności z korzyścią dla migrantów i społeczności lokalnych.

Kwestia libijska: ważna, lecz wrażliwa

14. Ponownie podkreśla potrzebę istotnego zaangażowania się we współpracę z władzami Libii w celu zapewnienia poprawy warunków w ośrodkach dla migrantów, ze szczególnym uwzględnieniem osób wymagających specjalnego traktowania oraz małoletnich. Jednocześnie trzeba zapewnić ścisłą współpracę z Międzynarodową Organizacją ds. Migracji i Biurem Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców oraz skuteczne monitorowanie przez nie standardów.

15. Z zadowoleniem przyjmuje zwiększenie wysiłków i zaangażowania we współpracę z libijskimi gminami na rzecz promowania alternatywnych źródeł utrzymania i wspierania odporności lokalnych społeczności przyjmujących migrantów. Pozytywnie ocenia też zwiększenie współpracy technicznej umożliwiającej gminom libijskim przygotowanie strategii rozwoju ich obszarów oraz poprawę wsparcia dla ludności.

16. Podkreśla potrzebę opracowania strategii współpracy w średniej i długiej perspektywie, tak aby wspierać organy libijskich władz lokalnych i krajowych w ich wysiłkach na rzecz wzmocnienia zdolności zarządzania ich obszarem.

17. Zachęca do promowania współpracy granicznej, dialogu i wymiany informacji pomiędzy Libią a jej południowymi sąsiadami, w tym przy wykorzystaniu pełnego potencjału wspólnoty wywiadowczej Afryka-Frontex.

18. Zwraca uwagę, że podejmując wspólne działania w Libii, należy minimalizować ryzyko rozbudowy innych szlaków w krajach ościennych. Z tego względu z zadowoleniem przyjmuje kompleksowe podejście regionalne poprzez wzmocnienie współpracy z Egiptem, Tunezją i Algierią, pogłębienie dialogu i współpracy operacyjnej z tymi krajami

⁽²⁾ COR-2016-04555-00-00-AC-TRA, opinia „Ramy partnerstwa z państwami trzecimi w zakresie migracji”, sprawozdawca: Peter Bossman (SL/PES).

w kwestii migracji. Potrzebne również będzie dalsze wsparcie dla tych krajów, by rozwinęły własne funkcjonujące systemy azylowe oraz pomoc dla osób potrzebujących ochrony międzynarodowej.

19. Mając na uwadze różne projekty i programy UE w tym regionie, dotyczące powiązanych spraw, kluczowe znaczenie ma koordynacja tych inicjatyw, jeśli mają one być skuteczne w kontekście realizacji wspomnianych wcześniej celów.

20. Zauważa, że dotychczas wspólna reakcja UE na nieuregulowaną migrację przybierała formę strategii bezpieczeństwa skoncentrowanych na danym państwie, w których główną uwagę poświęcano zwalczaniu przemytu w drodze współpracy z władzami państwowymi.

21. Wzywa do poświęcenia większej uwagi różnym lokalnym podmiotom gospodarczym i politycznym uczestniczącym w nieuregulowanej migracji. Wśród zaangażowanych podmiotów znajdują się przedsiębiorstwa transportowe, które ułatwiają nieuregulowany przepływ imigrantów, miejscowa ludność, zapewniająca wyżywienie i zakwaterowanie, aby zarobić na utrzymanie, lokalne siły bezpieczeństwa, które uzupełniają swoje dochody łapówkami i opłatami drogowymi, elity polityczne, które wykorzystują uzyskane dzięki ułatwianiu nieuregulowanej migracji środki finansowe do kupowania korzyści i wpływów politycznych, uzbrojone grupy, które dzięki przemytowi i wyzyskowi wzmacniają swoją pozycję itp. Zrozumienie roli tych różnych podmiotów i ich związku z lokalnym systemem zarządzania i dynamiką konfliktu/stabilności oraz zagwarantowanie ich udziału w dyskusjach na temat strategii służących stabilizacji i budowaniu pokojowej przyszłości w ich kraju jest warunkiem koniecznym skutecznego zarządzania migracją.

22. W związku z tym z zadowoleniem przyjmuje sugestię, że można by wzmocnić istniejące wsparcie społeczno-gospodarcze dla gmin położonych wzdłuż szlaku migracyjnego, angażując je we wdrażanie strategii zapewniających lokalnej ludności lepsze warunki życia i tym samym lepszą przyszłość zamieszkaną przez nią obszarów.

23. Podkreśla, że odpowiednio zaprojektowane polityki migracyjne mogłyby przyczynić się do oferowania alternatywnych źródeł utrzymania i podniesienia jakości instytucji w dłuższej perspektywie – a tym samym od środka zając się niektórymi podstawowymi przyczynami migracji. Aby zapewnić takie skuteczne kształtowanie polityki, obecna polityka migracyjna musi zaakceptować fakt, że u źródeł nieuregulowanej migracji transsaharyjskiej leżą problemy związane ze sprawowaniem rządów i stabilnością.

24. Przypomina, że szlaki nieuregulowanej migracji przebiegają przez wiele krajów tego regionu, w których władze państwowe są słabe bądź nie ma ich wcale. Oczwistym tego przykładem jest Libia. W szeregu sprawozdań wykazano, że wpływy z nielegalnego przemytu ludzi i handlu nimi zasilają nielegalne ugrupowania wojskowe, które działają na tych terenach de facto jako władze, co daje im możliwość działania na niekorzyść szerszych procesów rozwiązywania konfliktów. Nawet w przypadkach, kiedy wciąż jeszcze istnieją oficjalne władze państwowe, współpraca z takimi podmiotami w walce z nieuregulowaną migracją jest przedsięwzięciem z natury politycznym, które może zaowocować umocnieniem interesów powiązanych z władzami przemytników i nielegalnych ugrupowań wojskowych. Tam, gdzie suwerenność jest rozproszona, nie istnieją neutralni rozmówcy.

25. Podkreśla, że zmiana klimatu i klęski żywiołowe mogą być czynnikami prowadzącymi do migracji oraz do wysiedleń ludności. Ponadto wzywa do inwestowania w budowanie odporności na zmniejszanie ryzyka związanego z klęskami żywiołowymi – byłoby to działanie zapobiegawcze w celu zajęcia się pierwotnymi przyczynami migracji.

Poprawa zarządzania migracją w Libii

26. Zachęca do dalszych wysiłków na rzecz systematycznej współpracy z władzami Libii, koncentrującej się na zarządzaniu granicami, zwalczaniu nieuregulowanej migracji i zajęciu się prawami człowieka i potrzebami migrantów w Libii, w tym na opracowaniu, we współpracy ze społeczeństwem obywatelskim, alternatyw dla umieszczania migrantów w ośrodkach detencyjnych, co powinno być środkiem ostatecznym i stosowanym jedynie przy spełnieniu norm w zakresie międzynarodowego prawa humanitarnego i praw człowieka. Ważnym elementem wspieranych przez UE programów budowania zdolności powinny być szkolenia i wsparcie logistyczne w tych kwestiach.

27. Sugeruje, by wraz z UNHCR przeanalizować możliwość podjęcia praktycznych działań w celu przesiedlenia migrantów potrzebujących ochrony międzynarodowej z Libii do państw członkowskich UE i innych partnerskich krajów międzynarodowych.

28. Wzywa do wzmocnienia pilotażowej inicjatywy, mającej na celu stabilizację społeczności na obszarach dotkniętych przesiedleniami wewnętrznymi i tranzytem migrantów, w tym do współpracy podczas opracowywania strategii dla ich obszarów w celu zapewnienia godnego życia zamieszkującej je ludności, przede wszystkim poprzez tworzenie miejsc pracy

dla osób potrzebujących ochrony, co dodatkowo ułatwiłoby ich przyjęcie przez lokalną społeczność, a także m.in. poprzez poprawę usług i publicznej infrastruktury wsparcia ludności.

29. Opowiada się za zwiększeniem prowadzonych obecnie wspomaganych dobrowolnych powrotów z Libii do krajów pochodzenia, jeśli pozwala na to sytuacja w terenie. Działania takie należy koordynować z partnerami międzynarodowymi, w szczególności z Międzynarodową Organizacją ds. Migracji.

Samorządy lokalne: kluczowy element rozwiązania problemu

30. Z zadowoleniem przyjmuje uznanie samorządów lokalnych i regionalnych za ważne podmioty w rozwiązywaniu problemu migracji, zarządzaniu nim, ratowaniu ludzkiego życia i zwalczaniu przestępczości.

31. Ponownie wyraża przekonanie, że miasta odgrywają wiodącą rolę na arenie globalnej migracji i są również wprost dotknięte jej negatywnymi skutkami. Samorządy lokalne są bezpośrednio odpowiedzialne za warunki życia, sukcesy i problemy imigrantów. Samorządy lokalne mogą odnieść sukces tam, gdzie wiele rządów krajowych boryka się z problemami, a nawet odnosi porażkę⁽³⁾.

32. Podkreśla rolę władz lokalnych w krajach pochodzenia i tranzytu i w krajach docelowych w polityce migracyjnej, w szczególności w odniesieniu do integracji i spójności społecznej. Ze względu na swoje uprawnienia, obecność w terenie i doświadczenie w radzeniu sobie z realiami codziennego życia coraz bardziej zróżnicowanych społeczeństw, to na władzach lokalnych spoczywa główny ciężar przewyżczenia wyzwań związanych z migracją. Migracja jest kwestią wspólnej odpowiedzialności na wszystkich poziomach – europejskim, krajowym, regionalnym i lokalnym. Jednocześnie trzeba uwzględnić lokalne i regionalne warunki dla jak najlepszego trwałego przyjęcia migrantów, tak by zapewnić pomyślną integrację.

33. Uważa, że UE powinna wykorzystać potencjał i doświadczenia regionów leżących na jej południowej granicy morskiej – zarówno od strony Morza Śródziemnego, jak i Oceanu Atlantyckiego – do budowania wzajemnie korzystnych relacji z krajami trzecimi.

34. Podkreśla potrzebę wzmocnienia lokalnych społeczności zwłaszcza w Libii, zgodnie z Maltańską deklaracją członków Rady Europejskiej o zewnętrznych aspektach migracji⁽⁴⁾ i z tego względu wspiera projekty takie jak inicjatywa nikozyjska. Wzywa Europejską Służbę Działań Zewnętrznych i Komisję Europejską, we współpracy z KR-em i stowarzyszeniem władz lokalnych i regionalnych, do zbadania możliwości realizacji podobnych projektów w innych krajach.

35. Uznaje wartość dodaną inicjatywy nikozyjskiej jako projektu budowania zdolności, wspierającego gminy libijskie i realizowanego we współpracy z europejskimi władzami lokalnymi i regionalnymi przy pomocy finansowej ze strony Komisji Europejskiej. Zwraca jednak uwagę, że inicjatywę tę należy wzmocnić, aby zwiększyć skuteczność działań i zapewnić lepsze rezultaty. Należy przy tym zachować czujność wobec skomplikowanego układu dotyczącego kwestii legitymacji demokratycznej w Libii i pozostawać wyczulonym na wszelkie konsekwencje polityczne.

36. Przyznaje, że zdolności władz lokalnych na szlaku śródziemnomorskim nie są jeszcze dobrze rozwinięte. Problem staje się bardziej złożony, kiedy próbuje się odpowiadać na zróżnicowane potrzeby, szczególnie w atmosferze gospodarczej niepewności. Władze lokalne muszą dysponować odpowiednimi narzędziami do oceny najpilniejszych potrzeb różnych grup migrantów, zwłaszcza małoletnich bez opieki, młodzieży i kobiet.

37. Podkreśla, że należy zwrócić większą uwagę na ochronę dzieci. W ciągu ostatnich trzech miesięcy odnotowano rekordową liczbę ofiar śmiertelnych, w tym ok. 190 dzieci wśród uchodźców i migrantów w środkowej części obszaru Morza Śródziemnego. Komitet przyłącza się do apelu UNICEF-u do UE i jej państw członkowskich, by podjęły się ochrony dzieci będących uchodźcami lub migrantami – a zwłaszcza dzieci bez opieki – przed przemocą, wykorzystywaniem i handlem nimi oraz wzmocniły programy ochrony dzieci w Libii.

38. Wyjaśnia, że wsparcie UE dla rozwoju zdolności władz lokalnych dotyczy nie tylko zwiększenia możliwości technicznych organów lokalnych, ale także zapewnienia skutecznego zaspokajania podstawowych potrzeb i świadczenia usług. Z dowodów empirycznych można wnioskować, że zdecentralizowane zarządzanie usługami socjalnymi i dobrami publicznymi zapewnia najlepszy poziom gospodarności w kontekście planowania i realizowania rozwoju.

39. Opowiada się za wspieraniem programów decentralizacji i samorządności lokalnej, zgodnie z krajowymi strategiami walki z ubóstwem.

⁽³⁾ CdR 9/2012 fin, opinia „Globalne podejście do kwestii migracji i mobilności”, sprawozdawca: Nichi Vendola (IT/PES).

⁽⁴⁾ <http://www.consilium.europa.eu/en/press/press-releases/2017/01/03-malta-declaration/>.

40. Podkreśla, że obszarem zasługującym na większą uwagę jest spójność i współdziałanie krajowych polityk migracyjnych i inicjatyw lokalnych w świadczeniu usług i zapewnianiu ochrony migrantom oraz wspieraniu ich integracji społecznej, jeżeli mają prawo do ochrony międzynarodowej. Minimalnym wymogiem jest dysponowanie przez władze lokalne uprawnieniami i zasobami, aby odpowiednio reagować na potrzeby migrantów w społecznościach znajdujących się pod ich jurysdykcją. W idealnym przypadku, władze te powinny móc działać w ogólnym środowisku politycznym, które sprzyja podejściu integracyjnemu, jeżeli spełnione zostały warunki wstępne.

41. Zauważa, że w ciągu ostatnich sześciu lat Libia doświadczała zawirowań politycznych i społecznych w następstwie wydarzeń arabskiej wiosny. Ogólny kryzys, w którym Libia znajduje się od 2014 r., spowodował całkowity chaos i drastyczne pogorszenie warunków życia w całym kraju. Niemal całkowity brak aparatu państwa i bardzo ograniczone środki będące w dyspozycji gmin sprawiają, że słabość instytucjonalna stanowi znaczną przeszkodę na drodze do stabilności i rozwoju. Jednocześnie Libia zdecydowała się na reformy, by ustanowić zdecentralizowany system sprawowania rządów. W 2012 r. zatwierdzono ustawę 59 (dotyczącą sprawowania rządów na szczeblu lokalnym) i pomimo niestabilności pozostaje ona punktem odniesienia we wszystkich spotkaniach stron w Libii, bez względu na ich przynależność polityczną.

42. Podkreśla, że wielu młodych ludzi z libijskich miast angażuje się w „biznes związany z migracją” jako wysoce lukratywne źródło dochodów. Młodzi ludzie, którzy brali udział w konflikcie zbrojnym i działaniach bojówek, mają szczególne trudności z integracją. Tradycyjnym organizacjom społecznym (plemiona, rodziny, szkoły i instytucje) ciężko jest dotrzeć do młodzieży. Szeroko rozpowszechnione są narkotyki i przestępczość. Sytuację młodych ludzi pogarsza brak konkretnych strategii na rzecz młodzieży.

43. Podkreśla fakt, że ważną rolę mogą odegrać gminy nie tylko w Libii, ale i w różnych krajach na szlaku śródziemnomorskim. Jako instytucjonalne i uprawnione podmioty odpowiedzialne za kwestie lokalne są one powołane do wnoszenia znacznego wkładu w stabilizację. Filarami takiej roli są lokalny rozwój gospodarczy, koordynacja z podmiotami odpowiedzialnymi za bezpieczeństwo i skuteczne polityki na rzecz młodzieży i migracji. Jednak władze lokalne potrzebują znacznej pomocy, aby móc unieść te obowiązki.

44. Popiera programy przyczyniające się do wzmocnienia i ugruntowania pozycji lokalnych rządów w Libii i innych krajach na szlaku śródziemnomorskich oraz zwiększenia ich skuteczności poprzez skupienie się na trzech aspektach lokalnej samorządności: zarządzaniu, świadczeniu usług i uczestnictwie. Należy również poczynić starania zmierzające do zwiększenia lokalnych perspektyw gospodarczych, życia społecznego i włączenia politycznego dobrze wykształconych młodych ludzi żyjących na obszarach wiejskich, w miastach i miasteczkach w głębi lądu, tak by osłabić czynniki prowadzące do radykalizacji i migracji.

45. Podkreśla, że można by pobudzić dążenia do lepszego sprawowania rządów na szczeblu lokalnym, pomimo faktycznego braku zdolności samorządów lokalnych na obecnym etapie, i uważa za absolutnie konieczne, by wspierać lokalne sprawowanie rządów, ponieważ przyczyni się to do stabilizacji i stworzenia warunków do odbudowy w przyszłości, co jest warunkiem wstępnym skutecznego i zrównoważonego zarządzania migracją w Libii.

46. Podkreśla znaczenie udziału kobiet i zaangażowania młodzieży, co powinno pozostać kluczowym priorytetem różnych działań wspierających, zwłaszcza przez zaangażowanie aktywnych organizacji społeczeństwa obywatelskiego i niezależnych polityków.

47. Podkreśla wartość dodaną ukierunkowanych celów dla zmniejszenia negatywnych skutków różnych form migracji, wysiedleń i niepokoїв społecznych poprzez zwiększanie atrakcyjności gospodarczej obszarów wiejskich i działania wspierające gminy w ich nowych zadaniach, zgodnie z zasadą decentralizacji środków.

48. Stwierdza, że tragedia rozpoczyna się nie na morzu, a w krajach pochodzenia. W związku z tym zachęca UE, by przyczyniała się do lokalnego rozwoju gospodarczego w krajach położonych wzdłuż szlaku śródziemnomorskiego, wspierając gminy jako lokalne podmioty odpowiedzialne za rozwój i ułatwiając kobietom i młodzieży udział w życiu lokalnym i działalności społeczno-gospodarczej.

49. Oferuje swoje wsparcie przy opracowywaniu i wdrażaniu polityki migracyjnej UE, również z wykorzystaniem wiedzy i doświadczeń Eurośródziemnomorskiego Zgromadzenia Samorządów Lokalnych i Regionalnych (ARLEM).

Bruksela, dnia 12 lipca 2017 r.

Markku MARKKULA

Przewodniczący
Europejskiego Komitetu Regionów